

Arrest

nr. 232 156 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. OTHMAN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2016 tot het niet in aanmerking neming van een verzoek om gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 10 mei 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Een tweede aanvraag wordt ingediend op

30 september 2010 die op 2 december 2011 negatief wordt afgesloten, beslissing die op 5 december 2011 ter kennis wordt gebracht.

1.2. Op 11 april 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving.

1.3. Op 1 augustus 2011 wordt, na bovenvermelde veroordeling, ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing voor tien jaar genomen. Dit terugwijzingsbesluit wordt aan verzoeker betekend op 5 augustus 2011 en is definitief.

1.4. Verzoeker wordt op 15 december 2011 naar Marokko gerepatrieerd.

1.5. Op 23 april 2014 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.6. Verzoeker keert volgens zijn verklaringen terug naar België op 28 februari 2016.

1.7. Verzoeker dient op 17 mei 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name zijn hoedanigheid als echtgenoot van een Belg.

1.8. Op 21 juni 2016 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij bovenvermeld verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat u op 01.08.2011 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat dezelfde dag in werking is getreden en dat op 05.08.2011 aan u betekend werd;

Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de teruggedrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012);

Overeenkomstig artikel 26 en 46 bis van de wet van 15/12/1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel;

Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980;

Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 05.08.2011 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking worden genomen. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, aangezien de afgifte ervan illegaal is en als onbestaande moet worden beschouwd.”

1.9. Op 8 augustus 2016 wordt ten aanzien van een verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker dient hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 173 357 van 19 augustus 2016.

1.10. Verzoeker wordt op 26 augustus 2016 naar Marokko gerepatrieerd.

1.11. Op 10 oktober 2016 wordt verzoekers zoon in België geboren, met de Belgische nationaliteit.

1.12. Verzoeker dient op 3 november 2016 een aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met zijn Belgisch kind. Deze aanvraag wordt op 14 maart 2017 geweigerd. Hiertegen wordt geen beroep bij de Raad ingediend.

1.13. Op 28 september 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met zijn Belgisch kind. Deze aanvraag wordt op 14 maart 2018 geweigerd. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 218 852. Dit beroep is hangend.

1.14. Op 2 oktober 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met zijn Belgisch kind, dat gepaard gaat met een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, d.i. het ministerieel terugwijzingsbesluit. Beide aanvragen worden op 22 maart 2019 geweigerd. Hiertegen wordt geen beroep bij de Raad ingediend.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar deze die thans wordt aangewend bij de Raad van State (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient eveneens actueel te zijn en moet dus voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van verzoeker, komt het hem toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, na de thans bestreden beslissing waarbij wordt geweigerd om een verzoek tot gezinshereniging in overweging te nemen, is teruggekeerd naar Marokko. Verzoeker verblijft dus niet langer in België. Bovendien heeft verzoeker sinds zijn repatriëring naar Marokko nog verschillende visumaanvragen ingediend.

In het licht van deze gegevens, wordt verzoeker gevraagd om zijn belang toe te lichten bij onderhavig beroep gericht tegen de bestreden beslissing van 21 juni 2016.

De raadsman van verzoeker meent dat verzoeker zijn belang behoudt omdat hij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing opnieuw zou vallen onder de gelding van de bijlage 19ter die hem initieel werd uitgereikt en de verwerende partij dan verplicht zal zijn om binnen de zes maanden een nieuwe beslissing te nemen of, indien zij deze termijn zou laten verstrijken, haar een verblijfsrecht toe te kennen.

Voor zover de raadsman meent dat verzoeker bij vernietiging in het bezit moet worden gesteld van een bijlage 19ter, wijst de Raad erop dat verzoeker zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt en

dat de eventuele afgifte van een bijlage 19ter verzoeker geen binnenkomst- noch een verblijfsrecht geeft. De loutere afgifte van een bijlage 19ter levert verzoeker aldus geen voordeel op dat zijn belang bij onderhavig beroep verantwoordt.

In zoverre de raadsman er nog van uitgaat dat de verwerende partij, indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, de beslissingstermijn van zes maanden zou kunnen laten verstrijken en hem dan een verblijfsrecht zou moeten toekennen, betreft dit niet meer dan een hypothetisch betoog. Een hypothetisch belang volstaat niet om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen (RvS 15 mei 2003, nr. 119.408).

Indien de raadsman van verzoeker met zijn betoog bedoelt dat bij vernietiging van de bestreden beslissing moet worden vastgesteld dat de beslissingstermijn van zes maanden reeds voorbij is en dat hem een verblijfsrecht moet worden toegekend, wijst de Raad erop dat bij een vernietigingsarrest de verwerende partij opnieuw beschikt over de volle termijn van zes maanden om een nieuwe beslissing te treffen, zodat het betoog van de raadsman niet dienstig is (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, "Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?", noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59.125, T.Gem., 1997, 102-107 en J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151).

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing van 21 juni 2016 niets meer en niets minder inhoudt dan de vaststelling dat verzoeker onder een ministerieel terugwijzingsbesluit valt waarvan hij niet de opheffing heeft gevraagd, zodat het verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking kon worden genomen.

Verzoeker heeft evenwel daarna, samen met een aanvraag tot afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging, wel uitdrukkelijk en officieel de opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit gevraagd op 2 oktober 2018. Verzoeker heeft dus gedaan wat hem in de bestreden beslissing van 21 juni 2016 werd verweten dat hij niet had gedaan.

Deze latere vraag tot opheffing en visumaanvraag hebben het voorwerp uitgemaakt van een inhoudelijk onderzoek ten gronde waarbij de verwerende partij oordeelde dat verzoeker, gelet op zijn gedrag, nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat verzoekers individuele en familiale belangen in het kader van een afweging in licht van artikel 8 van het EVRM niet opwegen tegen de handhaving van de openbare orde. De vraag tot opheffing en de visumaanvragen werden vervolgens geweigerd op 22 maart 2019. Verzoeker blijkt in deze weigeringsbeslissingen te berusten nu hij het niet nuttig heeft geacht hiertegen een beroep in te dienen.

In het licht van deze latere gegevens, waaruit blijkt dat verzoekers uitdrukkelijke vraag tot opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit alsook zijn verblijfsrechtelijke aanspraken ten gronde werden beoordeeld en geweigerd en verzoeker het niet nuttig heeft geacht deze weigeringsbeslissingen aan te vechten, meent de Raad dan ook verzoekers belang bij het onderhavig beroep is teloorgegaan.

2.3. De Raad besluit dat verzoeker niet langer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang.

Wegens het gebrek aan het wettelijk vereiste belang, is het beroep onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES